

Israelsmissionens

Avis

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

NR. 4 AUGUST 2010

MØDET MED KORSET I AUSCHWITZ - SIDE 3
Dana er israeler og messiansk jøde. Hun besøgte Auschwitz sammen med unge tyske kristne. Læs om hendes møde med Lydia, hvis bedstefar var nazist.

MERE PASSION I DIT LIV
Marianne Leer, coach og tidligere IU-medlem, skriver om den frygt, der lammer, og som forhindrer dig i at springe ud i det nye, der ligger foran. Se side 8.

Moishe Rosen – jøden for Jesus

Af Kai Kjær-Hansen

Moishe Rosen, stifteren af organisationen Jews for Jesus, døde den 19. maj i år – 78 år gammel. I den jødiske verden i Nordamerika var han en kontroversiel person. Hvorfor? Fordi han stædigt – og frimodigt – fastholdt, at også jøder har brug for jøden Jesus til frelse. Og at det at tro på Jesus ikke gjorde jøder til ikke-jøder. Han blev begravet iført sit jødiske bedesjal.

I et afskedsbrev til sine venner, der først blev offentliggjort efter hans død, skrev han bl.a. følgende:

"Jeg håber, jeg kan regne med, at I vil vise kærlighed til og respekt for det jødiske folk, men jødiskhed har aldrig frelst nogen. Jødedommen har aldrig frelst nogen, uanset hvor oprigtig man har været. Romerbrevet kap. 10 vers 9-10 gør det klart,

at man for at blive frelst må tro med hjertet og bekende med munden, at Jesus er Herre. Der er ikke nogen genvej. I jødedommen i dag er der ingen frelse, fordi Kristus ikke har nogen plads i jødedommen."

Med en sådan overbevisning blev Moishe Rosen også en kontroversiel person blandt kristne, som arbejder på at erstatte jødemission med dialog og mener, at jøder har deres egen vej til Gud, ikke via Jesus og Golgata, men via Moses og Sinaj.

Martin, Moshe og Moishe

Moishe blev født i 1932 og fik navnet Martin Mayer Rosen. Hans hebraiske navn var Moshe (Moses); på jiddisch Moishe. Han blev gift i 1950 med Ceil. Da hun blev interesseret i jøden Jesus, læste Moishe også nogle af de traktater, hun var kommet i besiddelse af, og begge kom til tro i begyndelsen af 1950'erne.

Da han fortalte sin far, at han ville på bibelskole, insisterede

hans far på, at han skulle gå til en psykiater, hvilket han gjorde, og han fik papir på, at han ikke var sindssyg. Senere ville hans familie ikke have noget med ham at gøre.

Efter at have været jødemissionær i 17 år i et kendt og gammelt amerikansk missionselskab, stiftede han i 1973 organisationen Jews for Jesus i San Francisco. Som medarbejdere formåede han at samle unge jøder omkring sig, ofte jøder som i 60'erne havde været hippier, men var kommet til tro på Jesus. Moishe Rosen ledte bevægelsen indtil 1996, hvor han overgav ledelsen til yngre folk; men han fortsatte som medarbejder på et lavere trin i den organisation, han havde stiftet. Inden da var Jews for Jesus blevet det største jødemissionselskab i verden. Det begyndte i USA, men man har nu et arbejde i gang i mange lande.

Synlighed og opposition

Sammen med sine medarbejdere gjorde Moishe Rosen jødemission synlig på en hidtil ukendt måde. For ham var jødemission noget, der primært foregik uden for kirkebygningen og dér, hvor jøder befandt sig, på gader og i parker. Han var kreativ i at udforme traktater, der direkte henvendte sig til jøder; ofte havde de et humoristisk anstrøg. Tekster og musik med en jødisk klang blev produceret, ligesom drama og kunst blev brugt af Jews for Jesus til at fortælle, at

Moishe Rosen 1932-2010 - Fotos: Jews For Jesus

Jesus var for – ikke imod – jøder. Og knapt nok var internettet opfundet i 1990'erne, før det blev brugt som middel til at komme i kontakt med jøder.

Alt sammen førte til opposition og foragt og beskyldninger om at lokke og bedrage jøder ved ikke at tone rent flag. Som en jødisk leder sagde efter hans død: "Jeg ville have haft meget mere respekt for ham og hans organisation, hvis de havde sagt rent ud: Vi er kristne missionærer, der forsøger at omvende jøder." Selv mente Moishe Rosen ikke, at han var blevet mindre jødisk af at tro på Jesus. Snarere tværtimod.

Men værre end opposition og foragt var det for Moishe Rosen at blive overhørt eller ignoreret. Selv syntes han ikke, at det var særlig attråværdigt eller morsomt at gå og dele traktater ud eller holde friluftsmøder. Han følte det som et kald. Stort indtryk gjorde det på mig, da jeg fik at vide, at

uanset på hvilket niveau man befinder sig i organisationen, skal man hvert år i en periode ud på gaderne med traktaterne og det gode budskab og på egen krop opleve hån og spot – og spyt for Jesu skyld.

Iført t-shirts med navnet Jews for Jesus eller andre slogans er millioner af traktater blevet uddelt på gader og stræder i forbindelse med evangelisationskampagner. Også i juli måned i år er der gennemført en storstilet kampagne i New York – og med dansk deltagelse. Ganske vist som del af bagtroppen. Jakob F. Søvnal var blandt andet med til at pakke traktater og udføre lignende praktisk arbejde, mens Dinna Bjerrum og Mirjam Norup arbejdede i køkkenet. Adskillige unge danskere med tilknytning til Israelsmissionen har gennem årene fået stort udbytte af at være med til disse kampagner.

Artiklen afsluttes på side 6

Evangeliet i New York

Thomas Søvnal, Dinna Bjerrum og Mirjam Norup har i juli været medarbejdere ved Jews for Jesus' evangelisationskampagne i New York.
Læs deres blogs på ung.israel.dk

Brug girokortet

Israelsmissionen har bestået i 125 år takket være Guds nåde og gode venners forbøn og gaver.

Ebenezer-hjemmet i Haifa har stadig brug for vores økonomiske støtte.

Gaven kan sendes på et girokort. Man kan også give gaven online på www.israel.dk

Verdensmission – for jøde først?

Af Bodil F. Skjøtt

Det er i år 100 år siden den store missionskonference blev afholdt i Edinburgh. Den er blevet kaldt starten på international mission på alle kontinenter og bliver markeret på en række måder i år her 100 år efter. I Danmark afholdt Folkekirkens Mission i juni måned en missionskonference på Nyborg Strand med Edinburgh 1910 som en del af temaet. Et par dage inden var jubilæet blevet markeret i selve Edinburgh ved en konference med 300 repræsentanter for alle verdens kirkesamfund, deriblandt også tre fra Danmark.

I oktober måned afvikler Lausanne-bevægelsen i samarbejde med International Evangelisk Alliance en endnu større konference i Sydafrika. Det bliver den tredje kongres afholdt af Lausanne-bevægelsen siden dens

start i 1974. Man regner her med omkring 4000 deltagere fra hele verden, hvoraf 15 vil være fra Danmark. Desuden vil der være ca. 10 unge danske stewards/volontører blandt de i alt 300 volontører, som skal arbejde på kongressen. To af disse er aktive i Israelsmissionens Unge.

Israelsmissionens plads?

For os, der er optaget af kirkens allerførste mission, nemlig Israelsmission, er det naturligt – og ansvarligt – at spørge, hvilken plads Israels- eller jødemission har fået og vil få ved disse arrangementer? Siger Paulus' ord om evangeliet som en Guds kraft til frelse for enhver som tror – for jøde først og så for alle andre – noget om, hvordan kirken bør prioritere mission? Altså at evangelisation blandt jøder skal prioriteres først? Der er noget rigtigt i påstanden, at der kun er to "slags" mission: jødemission og hedningemission. I mødet med Jesus og evangeliet møder det jødiske folk ikke en ny Gud. De

møder Israels Gud gennem Jesus Messias. Men hvad betyder det for den plads Israelsmission får i programmet, når Edinburgh 1910 fejres, og der sættes fokus på de vigtigste missionsopgaver for kirken i 2010?

Et af de syv temaer for studieprocessen for Edinburgh 2010 var: Kristen mission blandt mennesker med en anden tro. Herunder blev kirkens forhold til det jødiske folk belyst, bl.a. gennem en artikel af Den Danske Israelsmissionens formand, Kai Kjær-Hansen. (Denne artikel og andre kan læses på <http://www.edinburgh2010.org/en/study-themes/2-christian-mission-among-other-faiths.html>).

Kirkens særlige forpligtelse over for det jødiske folk er dog ikke fremhævet i udtalelsen fra konferencen i Edinburgh, "A Common Call", som også kan læses på hjemmesiden. Vi må vente til oktober for at se, om udtalelsen fra kongressen i Sydafrika vil være anderledes på dette punkt. Men her vil LCJE,

En lille gruppe på syv personer, blandt disse Israelsmissionens formand og generalsekretær, udfærdigede i 2004 i Pattaya i dokumentet "Jewish Evangelism: A Call to the Church". Det kan købes for kr. 25 + porto ved henvendelse til sekretariatet.

Lausanne-bevægelsens jøde-gruppe, være vært ved fire seminarer, hvor der sættes fokus på 1) mission i Israel, 2) hvad messianske jøder og kristne med muslimsk baggrund kan lære af hinanden, 3) hvordan man kan bede for "Jerusalems fred" og 4) den messianske bevægelse og kirken i den tredje verden.

Temaer i Cape Town

Disse fire temaer afspejler en pointe, som er vigtig for os, der er optaget af Israelsmission. Vores opgave i mødet med andre kristne, der også er optaget af mission, er dels at kalde og

engagere flere i Israelsmission, men også at se, hvordan vores forståelse af Guds folk og Guds frelsesplan kan bidrage til og påvirke verdensmission. Israelsmission er noget særligt, men det er den netop som en del af verdensmission. Der er ca. 14 millioner jøder i verden, og der er mere end 1,3 milliarder kinesere. Og der bliver glæde i himlen, hver gang en jøde og/eller kineser omvender sig.

Israelsmission er en særlig mission, men kun som en del af Guds verdensmission. Intet menneske er en ø, og det er Israelsmission heller ikke.

Andagt

Af Jakob Wilms Nielsen, Jerusalem

Fjendskabets mur fra en skæv vinkel

Tager man en tur til Betlehem, er det efterhånden ikke længere nok at besøge Herodion, Hyrdernes Mark, Mælkegrøtten og Fødselskirken, hvis man vil kunne påstå at have set, hvad der er værd at se i byen. Flere og flere siger ja tak til taxi-chaufførens tilbud om at udvide turen til også at indeholde et besøg ved et af den berømte graffitikunstner Bankseys værker.

Banksey er en verdensberømt graffitikunstner omgærdet af en vis mystik. Ingen kender personen bagved kunstnernavnet Banksey, og han er kendt for sine politiske og ofte selvironiske værker. I 2006 malede han en række værker på eller i nærheden af Sikkerhedsmuren, som omgiver den palæstinensiske vestbred.

På værkerne kan man bl.a. se en fredsdue med skudsikker vest, en stenkastende palæstinenser, hvor stenen er skiftet ud med en buket blomster, eller billedet af en lille pige, der kropsvisiterer en israelsk soldat.

På en måde minder Banksey mig om Jesus. De har begge den der særlige evne til at vende tingene på hovedet for at illustrere en pointe. Jesus var sandt nok ikke graffitimaler, men han fortalte historier, der ligesom Bankseys værker skulle vende op og ned på folks verdensbillede. Nogen gange er vi nødt til at se det hele lidt fra en skæv vinkel for at blive revet ud af vores fasttømrede forestillinger om, hvordan virkeligheden ser ud. I Matthæusevangeliet kapitel 20 fortæller Jesus en af den slags historier. Lignelsen om vingårdsarbejderne, der alle får samme

Foto: Meet The People volontør Astrid Lund-Pedersen

løn, uanset om de har arbejdet i vingården hele dagen eller kun en time. Fortællingen virker forkert. Den går imod vores retfærdighedssans. Den, der har ydet et større stykke arbejde, har vel krav på større løn?

Vi ønsker at pege på Jesus

Evangeliet til frelse er gratis, men det koster penge at sende mennesker ud.

Israelsmissionens budget for året 2010 er 2.560.000 kroner. Heraf er der budgetteret med 1.690.000 kroner som gaver. 1. juli er indkommet i gaver 471.000 kr., hvilket svarer til 28 procent af de budgetterede gaver.

Senere i kapitel 20 kommer disciplene i strid om, hvem af dem der skal være den største, og hvem der skal sidde øverst i Guds rige. Jesus irettesætter disciplene ved igen at vende tingene på hovedet. "Den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener," for "Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv..." Jesus fortæller en lignelse, som skal rokke ved vores fastlåste forestillinger om retfærdighed og ret til løn.

Og pointen bliver vel, at vi skal

tænke anderledes. I stedet for at være så optagede af vores ret, hvad vi har krav på, hvem der skylder os noget, så skal vi se vores næstes behov. Og give os hen i tjeneste, ligesom han selv gav sig selv. Da Jesus gav sig selv, nedrev han en mur. Fjendskabets mur mellem jøder og hedninger (Ef 2,14). Lad os bede om, at flere – evt. med Bankseys hjælp – kan få øjnene op for, at murene i Mellemøsten heller ikke bliver fjernet, før mennesker bliver optaget af at give afkald frem for at holde stædigt på deres ret.

Sekretariat

Sekretariat
Ydre Missions Hus
Nørregade 14
6070 Christiansfeld
Tlf. 7456 2233
Kontorassistent
Jeanette Wind
@: kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500

Hjemmeside.
www.israel.dk
Generalsekretær
Bodil F. Skjøtt
Tlf. 7356 1276
Mobil 2371 8264
@: general@israel.dk
Ungdomssekretær
Se s. 8

Landsstyret

Formand
Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
Tlf. 8622 6470
@: kkh@israel.dk
Næstformand
Forhenværende MF
Henning Lysholm
Christensen
Tlf. 9722 3148
@: lysholm@post10.tele.dk

FU-medlem
Sognepræst
Peter Ø. Jacobsen
Tlf. 7592 0121
@: poej@km.dk
Konsulent
Bent Jakobsen
Tlf. 7594 2991
@: herdisogbent@gmail.com

Familiebehandler
Merete Pihl Konrad
Tlf. 22723363
@: meretepihljacobsen@googlemail.com
Cand.mag.
Hanne Skjøstrup Mikkelsen
Tlf. 8730 3077
@: hanne@israel.dk

Redaktionel medarbejder
IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Tlf. 7586 1221
@: hedager@israel.dk
Sognepræst
Heinrich W. Pedersen
Tlf. 7588 3012
@: hwpe@km.dk

Udsendinge

Jaffo
Lisbeth og Christian
Rasmussen
Immanuel Church,
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016, Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
Fax: +972 3 682 6409
@: rasmussen@israel.dk

Alfa – eller på engelsk stavet Alpha – er det første bogstav i det græske alfabet. Alef er det første bogstav i det hebraiske alfabet. Udfordringen er at få et vestligt produceret Alpha-materiale gjort mere jødisk.

Alpha i Israel

Fra et lokalt Alfa-kursus i Immanuelkirken.

Af Christian Rasmussen, Jaffo

Immanuelkirken i Jaffo ville vi gerne give vores menighed en populær indføring i helt grundlæggende kristendom. Jeg begyndte at lave lidt research på, hvad der findes af kursusmateriale, der også kan fås på hebraisk. Nu er engelsk hovedsproget her i kirken, fordi menigheden er så broget rent sprogmæssigt, som det næsten tænkes kan. Når det er sagt, så kunne vi stadig udmærket bruge en hebraisk version til vore hebraisk-talende – og hvis vi skulle være så heldige at få nogen lokale med.

Der findes bare ikke et sådant materiale på hebraisk, og vi besluttede os for at benytte den engelske udgave af Alpha-materialet. Alpha-kurset bruges over hele verden og er udviklet i en sognekirke i London.

I skrivende stund – her i juni måned – er vi i fuld gang. 25 deltagere fra 4 kontinenter – fra den hjemløse til ambassadørfruen. Konceptet er, at vi spiser sammen, hører et oplæg og diskuterer det bagefter i grupper. Det fungerer rigtig godt. Der er ingen tvivl om, at konceptet passer ind i en israelsk kontekst. Måltidsfæl-

lesskab og mulighed for at diskutere matcher kulturen perfekt.

Alpha på hebraisk?

Via Bess Serner-Pedersen, Alphas koordinator i Danmark, blev Alpha International i London opmærksom på, at vi ville køre kurset. De blev interesseret, fordi det tilsyneladende er første gang, at et Alpha-kursus bruges, som det er, i en kirke i Israel. Desuden var der så småt en samtale i gang omkring at oversætte materialet til hebraisk.

Det betød, at jeg også blev involveret i den samtale. I juni var jeg i London til en Alpha-konference, og dér havde jeg en snak med den ansvarlige for Alpha i Mellemosten om en eventuel hebraisk udgave af Alpha.

GT må integreres

Sagen er, at en oversættelse alene næppe vil bære nogen særlig frugt. Materialet må tilpasses den unikke israelsk-jødiske kontekst, vi er en del af. Et eksempel: Den første egentlige session på Alpha-kurset handler om, hvem Jesus er. Hvis du spørger en kirkefremmed dansker, om han/hun godt er klar over, at Jesus er opfyldelsen af Gammel Testaments profetier, så vil vedkommende nok være noget nær ligeglad, for han/hun har ikke den store relation

Christian Rasmussen præsenterer nogle Israelsperspektiver på Alpha-konferencen i London.

til GT. Det har til gengæld selv de sekulære israelere. Historisk og kulturelt er det deres basis. Derfor siger det sig selv, at det er væsentligt at bruge GT, hvis du vil fortælle en jøde, hvem Jesus er. Det gør Alpha ikke i tilstrækkelig grad i sin nuværende form, hvilket giver en vis mening i en vestlig kontekst, men en tilpasning af indholdet til konteksten her er ønskværdig, måske ligefrem nødvendig.

Er Alpha kosher?

Der er mange overvejelser, der skal gøres. Eksempelvis fra: Vil vi kunne få en sag på halsen, hvis måltidet er gratis, når det er ulovligt at "betale" folk for at konvertere? Over: Hvordan kan man invitere bredt til et Alpha-kursus i et land, hvor mission er aldeles non-kosher? Til: Vil de messianske menigheder overhovedet bruge materialet, hvis der kommer en hebraisk version?

Nu er samtalen slet ikke kommet så langt, at nogen af disse spørgsmål endnu er på banen, men spændende er det, om der ad åre kan lanceres et Alef-kursus. Alef er jo det første bogstav i det hebraiske alfabet, hvor Alpha er det første i det græske.

Mit møde med Dana – og Danas Gud

Af Bodil F. Skjøtt

Dana er ingeniør, israeler, messiansk jøde og en del af Beit Eliyahumenigheden i Haifa. Det var som repræsentant for den, at hun var med på Den Norske Israelsmissions årsmøde, og det var her, jeg mødte hende. Før min bibeltid havde hun et indlæg om sin deltagelse i et besøg i Auschwitz arrangeret af organisationen Yad-be-Yad (hånd-i-hånd), som bringer messianske jøder og kristne fra Tyskland og Polen sammen omkring forsoning og tilgivelse. I min efterfølgende samtale med Dana blev jeg mindet om, hvor svært det er at fatte længden, højden, dybden og bredden af Guds tilgivende kærlighed.

Dana er tredjegenérations overlevende efter Holocaust og er vokset op med Holocaust som en del af sin identitet. "Ingen tysker var velkommen i mit hjem."

Lydias bedstefar var nazist

Hun fortæller: Jeg meldte mig til en tur med Yad-be-Yad, for jeg ønskede at se Auschwitz, og samtidig ønskede jeg at gøre det sammen med andre messianske jøder og unge tyske kristne (Dana kom selv til tro i 2006). Jeg havde en forestilling om, at det på den måde ikke ville blive så personligt og ikke så svært. Indtil jeg mødte Lydia, og hun fortalte mig sin historie og grund til at være med: "Min bedstefar var nazist og arbejdede ved den tyske jernbane – i Polen. Han lever fortsat, men er så dement at han ikke genkender os."

For Dana var det som at få et slag i ansigtet; som om hele

familiens smerte og vrede i mødet med tyske Lydia blev hendes byrde. De blev bedt om at hænge deres familiers slægtstavle op på væggen, og Danas blev sat op ved siden af Lydias. Det var mere, end hun kunne klare. "Hendes og min familie på samme væg – ved siden af hinanden og lige meget værd i Guds øjne. Jeg følte mig som en Jonas, der heller ikke kunne fatte at Gud kunne være sen til vrede og rig på troskab over for det ugudelige Nineve."

Dana kunne ikke velsigne

Det vanskeligste var, da vi den næste dag, og efter at have læst og talt om Jakobs kamp med Gud (1 Mos 32) og efter at have læst 2 Kor 5,17-21 med formaningen om at lade os forlige med Gud, blev bedt om at velsigne hinandens folk: tyskere, polakker og israelere. Jeg kunne ikke. Jeg kunne være venlig, smile og tale pænt til de andre. Men jeg kunne ikke velsigne. Indtil jeg forstod, at dette ikke først og fremmest var en sag mellem mig og mine nye tyske venner. Det var en sag mellem mig og Gud. Som Jakob kæmpede jeg med Gud og med min ret til at føle mig såret og vred. Hvorfor kunne den Gud, som jeg var kommet til tro på, ikke være på min side her i Auschwitz og bekræfte mig i min ret til at være vred og ikke kunne velsigne og forlige mig med tyskere?

Det blev min kamp de næste dage, indtil kampen blev til en bøn om, at Gud måtte bryde og nedbryde mig og mit had eller smelte det med den samme kærlighed, som bragte Jesus på korset, hvor hans legeme blev brudt – for mig og for de andre. Det gik op for mig, at den Gud, som jeg tror på, har besluttet at forsones alt – og alle – med sig, på jorden og i himlen, ved at stifte fred ved Jesu blod på korset.

Jeg er ingeniør, siger Dana. Min verden er logisk, og jeg kæmper stadigvæk med at forstå Guds tilgivelse og kærlighed. Jeg forsøger at lade Gud være Gud, men mødet med korset – i Auschwitz – har sat mig fri.

Avisen

Jerusalem
Jakob Wilms Nielsen
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
@: jakobwn@israel.dk

Volontør Caspari Center
Lea Skov Pedersen
@: leap2300@yahoo.dk

Volontører i Jaffo
Laura og Jakob Højlund
@: nordmand2003@yahoo.dk

Volontørkoordinator i Israel
Lise Bach Nielsen
@: lisebn@israel.dk

Musalaha
Louise Vibjerg Thomsen
@: louise_v_thomsen@hotmail.com

Evangeliet og den jødiske verden
Oplag: 5.000
ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion
Birger Petterson
Bodil F. Skjøtt
Kai Kjær-Hansen
(ansv. for siderne 1-6)
Box 11, 8520 Lystrup
Tlf. 8622 6470
@: dimavis@israel.dk
Adresseændring meddeles til Post Danmarks lokale post-kontor, hvor efter Israels-

missionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Orla Møller, Ydre Missions Hus
Tryk: Vinderup Bogtrykkeri a/s, 7830 Vinderup

Frederik og Axel Torm

Frederik og Axel Torm har haft en enorm betydning for Den Danske Israelsmission, som blev stiftet i 1885. Som teologisk kandidat blev Frederik Torm indvalgt i Israelsmissionens bestyrelse i 1898 og blev sekretær.

Da den daværende formand A.S. Poulsen blev biskop i Viborg i 1901, fortsatte han som formand, men Frederik Torm blev den egentlige leder. I 1932 blev sønnen Axel Torm sekretær. Frederik Torm fortsatte som formand til 1949, hvor han blev afløst af Axel Torm. I 1975 fyldte Axel Torm 70 år og forlod formandsposten. Han blev herefter æresmedlem af Israelsmissionen og deltog i landsstyremøderne til langt op i 1980'erne.

Med andre ord: I Israelsmissionens 125-årige historie har disse to Torm'er tilsammen varetaget opgaven som formand i over 50 år og som

sekretær også i over 50 år. I 77 af disse 125 år har der været en Torm i ledelsen af Den Danske Israelsmission.

Imponerende! Og ikke nok med det: Axel Torms søn Uffe varetog opgaven som redaktør af bladet "Evangeliet og den jødiske verden" i fire og et halvt år i begyndelsen af 1970'erne.

I forbindelse med fejringen af 125-års jubilæet var Uffe Torm blevet bedt om at fortælle om sin far under temaet "Mens vi endnu husker". Hans bidrag bringes her.

kk-h

Minder om min far

Af Uffe Torm

Først og fremmest tak for invitationen til at medvirke ved Israelsmissionens 125-års jubilæum, hvilket jeg er beæret over og har set meget frem til. Alligevel er det naturligvis med stor ydmyghed og samtidig stærke følelser, som jeg håber, at jeg kan kontrollere, at jeg i dag betræder talerstolen som første taler ved denne lejlighed.

Måske er det – eller i al fald har det for mig været – noget specielt at vokse op i et præstehjem. Jeg husker godt nok stort set intet fra Næstelsø præstegård på Sydsjælland, hvor jeg blev født, idet mine forældre flyttede til arbejder-

kvartetet i Vangede lidt nord for København i 1947, da jeg blot var tre år. Her var min far, Axel Torm sognepræst, indtil han i 1966 gik af som 60-årig for at hellige sig arbejdet i Israelsmissionen, indtil han blev pensioneret som 70-årig.

Jeg husker min barndom i præstegården i Vangede som tryk. Måske fordi vi var fire brødre – en storebror og to yngre tvillingebrødre – ganske tæt på hinanden. Derfor levede vi jo nok meget i vores egen præstegårdsverden. Og derfor troede jeg i fuld alvor i mange år, at radioens nyhedsudsendelser, der dengang hed Pressens Radioavis, faktisk hed "Præstens Radioavis".

Men der kom ofte også en verden helt udefra ind i mit barndomshjem. Min far var jo ikke bare hele sit liv invol-

veret i Israelsmissionens arbejde, men i missionsarbejde i det hele taget. Så der kom mange "underlige" fremmede, men også spændende mennesker på besøg i præstegården i Vangede. Det var her, at jeg

Den 75-årige professor Torm sammen med sønnen Axel og barnebarnet Uffe i 1945.

mødte det første sorte menneske – og var lidt skræmt – og blev helt chokeret, da han rakte sin hånd frem til hilsen, og jeg så, at den var næsten hvid inde i håndfladen!

Barndoms-hjemmet og besøgende

Blandt de mennesker, der ofte kom i barndomshjemmet med tilknytning til Israelsmissionen, husker jeg især den legendariske jøde-kristne missionær Abraham Scheradsky. Det gør vel alle, der blot mødte han en enkelt gang.

Han lærte heldigvis aldrig at tale rigtig dansk (og havde derfor næppe fået opholdstilladelse i Danmark i dag!). Men med sit gebroknede, charmerende danske gik han lige ind i både kristnes og jøders og ældres, unges og børns hjerter. En sand missionær i ordets bedste betydning.

Jeg husker også tydeligt min fars nære medarbejder gennem mange år, missionær i Polen og senere landsstyremedlem Henry Rasmussen, en rigtig jovial Nørrebro-præst, der kunne sætte sig på bænken med hjemløse og alkoholikere og tale om Guds nåde – og drikke en guldøl med dem. En anden af min fars nære medarbejdere gennem en årrække, missionær i Israel og senere landsstyremedlem Anker Gjerding, kom ligeledes ofte i barndomshjemmet. Og år senere havde jeg glæden ved et tæt samarbejde med hans søn, Uffe

Uffe Torm mindes sin farfar, professor Frederik Torm, ved et kæmpestort skrivebord.

Gjerding i Folkekirkens Nød-hjælp.

Og jeg husker ikke mindst Poul Henning Jørgensen, der senere blev formand for Israelsmissionen, men som desværre døde pludseligt i en alder for tidlig. Han kom som feriedreng i præstegården i Næstelsø og blev lidt af en storebror for os drenge – og ikke mindst mig, som også blev en slags voksen feriedreng hos ham i præstegården i Kongerslev.

Jeg husker da også stadig tydeligt min farfar, Frederik Torm, som spillede en stor rolle i Israelsmissionens første år dels som sekretær, dels som formand, inden min far tog over. Han var for mig som en lille dreng en lidt fjern eller ophøjet mand, der regerede i et kæmpestort kontor bag et kæmpestort skrivebord i den kæmpestore professorlejl-

ighed på Østerbro. Men man kunne godt sidde lidt på skødet af ham og få et klap på hovedet og et maltbolsje. Men farmor var måske lidt mere kærlig!

Min far har aldrig talt meget om sin indsats under krigen. Det har jeg mest hørt om fra andre. Men naturligvis var krigen en hård tid for både min far og ikke mindst min tysk fødte mor, Ruth, der kom til Danmark som berlinerbarn efter første verdenskrig. Hun mistede flere brødre i krigen og begge sine forældre under krigen. Men måske netop derfor var der ikke noget tyskerhad i præstegården efter krigen. Far havde mange tyske venner fra sin studietid i Tyskland, også i den tyske Israelsmission, som han holdt forbindelse med, og som ofte kom på besøg i vores hjem.

"Du prædiker jo på din måde"

Far havde naturligvis gerne set, at mindst én af hans fire sønner var blevet præst og måske havde trådt i hans spor. Måske havde han de største forhåbninger til mig – men jeg gik som så mange andre unge i 1960'erne mine egne veje og læste samfundsfag i stedet for teologi og valgte journalistikken som min talerstol.

Stor var derfor min lettelse, da min far ved Hedvigsgade og mit bryllup i 1972 i sin tale til os "tilgav" mig og sagde, at "du prædiker jo på din måde".

Jeg har jo også selv været "løsmedarbejder" i Israelsmissionen som redaktør af Evangeliet og den Jødiske Verden (nu Israelsmissionens – i øvrigt fremragende – Avis) fra april 1971 til september 1975. Og jeg føler mig igen som "løsmedarbejder" i Israelsmissionen som leder af Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling, som Israelsmissionen meldte sig ind i for nogle år siden. Jeg er glad for, at vi i Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U) i de senere år har kunnet støtte Israelsmissions flotte og på mange måder modige forsonings- og dialogarbejde mellem kristne, muslimer

og jøder i Israel og Palæstina i samarbejde med organisationen Musalaha og både det israelske og det palæstinensiske Bibelselskab. Godt at se, at en 125-årig Israelsmission både trofast kan holde fast i sin fortid og fortsat formidle evangeliet til jøder, men samtidig kan forholde sig til både nutidens og fremtidens udfordringer. Som min far sagde ved 90-års jubilæet i 1975: "Et missionselskab kan leve så længe, som det er i stand til at forny sig selv."

Desuden er vi meget taknemmelige for, at Israelsmissionens generalsekretær, Bodil Skjøtt sagde ja til at indtræde i DMR-U's bestyrelse, hvor hun yder en stor og konstruktiv indsats til gavn for fællesskabet og alle medlemsorganisationerne.

Familien Torms gravsted ligger på Assistens Kirkegården i København. Her blev Axel Torm begravet den 20. september 1997.

Arvegodset fra farfar og far

Min farfar var med til at stifte Dansk Missionsråd i 1912, og min far deltog også i mange år aktivt i Missionsrådets arbejde som bestyrelsesmedlem og blev ved sin udtræden udnævnt til det vist nok første og hidtil eneste æresmedlem af Dansk Missionsråd.

Så jeg har således oplevet at være 3. generations-medarbejder fra Torm-familien i både Den Danske Israelsmission og i Dansk Missionsråd. Jeg har trådt i nogle store fodspor – men har samtidig betrådt mine egne måske mere smalle stier, der dog også kan føre ud på de store sletter!

Sidste gang jeg talte med min far, var i telefonen i efteråret 1997 fra Schweiz, hvor jeg arbejdede som koordinator i Det Lutherske Verdensforbunds afdeling for Mission og Udvikling (DMD). Jeg kunne fortælle ham, at jeg havde sagt ja til en stilling i Dansk Missionsråd som leder af

udviklingsafdelingen. Jeg kunne fornemme på min far, at han blev meget glad og følte, at en ring hermed blev sluttet. Kort tid efter døde han "kun" 91 år gammel.

Et akademisk efterslæb?

Når jeg ser tilbage, så værdsætter jeg mere og mere, efterhånden som årene er gået, det arvegods, min farfar og min far gav mig med på min rejse gennem livet i Guds tjeneste. Far delte jo sit liv mellem præstegerningen i folkekirken og missionsgerningen i Israelsmissionen. For ham var det vigtigt at kombinere de to tjenester. Han kunne jo nok have fulgt i sin egens fars fodspor og være blevet underviser, forsker og professor på det teologiske fakultet på Københavns Universitet.

Men måske følte han alligevel et akademisk efterslæb, da han blev pensioneret. I al fald brugte han en del år på med én finger på en gammel udtjent skrive-

maskine at skrive en bog på 360 sider med titlen: Er du Kristus? Jødisk syn over for kristen tro, som udkom i 1984, da far fyldte 78 år. Jeg ved, at min far ikke blev så lidt benovet over, men dog nok også ganske stolt over, at dette værk indbragte ham en titel som æresdoktor ved det teologiske fakultet på Københavns Universitet samt et håndtryk og en lykønskning fra dronningen. Men for lige at understrege, at dokortitlen faktisk var velfortjent, skyndte han sig dog for en sikkerheds skyld at skrive en ny bog – men kun på 270 sider – med titlen: Israelsmission – og Israels Mission. Om kirkens nybesindelse på sit forhold til Israel, som udkom i 1990, hvor min far fyldte 84 år.

Igen tak for invitationen til at medvirke ved Israelsmissionens 125-års jubilæum og tak for jeres opmærksomhed i mindet om min far og hans indsats for Israelsmissionen.

I april 1994 var Axel Torm bedt om at komme med et indlæg med titlen "Israelsmission drejer sig om Jesus" i forbindelse med Israelsmissionens årsmøde i København. Han følte sig for svag til at deltage, men sendte en skriftlig hilsen, som blev oplæst på festaftenen. Denne hilsen har før været bragt her i avisen. Vi bringer den gerne igen. Den siger noget væsentligt om Axel Torm og hans syn på Israelsmission. Sådan vil vi gerne, at Israelsmissionen fortsat skal være.

Hverken vi eller de kan undvære Jesus

Af Axel Torm. Hilsen til Israels-missionens årsmøde i København i 1994.

Israelsmissionen er Jesus. Det er det emne, jeg har fået. Måske burde det snarere hedde: Jesus er Israelsmission! Han hørte jo det folk til, som Gud havde skabt og udvalgt til at være hans vidner i verden. Da Israel ofte svigtede, sendte Gud Jesus og kom selv i ham. Han var Israel, sådan som Gud ville det. Han søgte de fortabte får af Israels hus for af dem at skabe Israel, som kunne blive vidner.

Senere sendte han dem ud i verden til alle folkeslag, men – sagde han – "I skal begynde i Jerusalem" (Luk 24,48). I begyndelsen var der få, der fulgte ham. Da Helligånden kom over dem pinsedag, blev de fyldt med kraft, så mange blev døbt. Og siden voksede den første jødekristne menighed stærkt. Det varede et stykke tid, før det gik op for dem, at evangeliet ikke blot var for jøder.

Da jøden Paulus – den tidlige forfølger – fik sin omvendelse og sit kald, forstod han, at han dermed skulle være hedningernes apostel. Men han fastholdt sin Herres syn på Guds frelsesplan. Evangeliet er en Guds kraft til frelse for enhver som tror, "både for jøde, først, og for græker" (Rom 1,16). Dette syn på Guds frelsesplan blev helt overset af den unge kirke, for den voksede og fik magt. Nu blev det til et "for jøde sidst!" eller "slet ikke for jøder". Det blev skæbnesvangert både for mission og kirke. Kirken pådrog sig stor

skyld ved sin påstand om, at Gud havde forkastet sit folk, hvad netop Paulus benægter – og ved sin jødeforfølgelse. Men Guds frelsesplan kan ikke ophæves af os.

Jeg husker et møde i missionsrådet, hvor man drøftede Israelsmissionens deltagelse i Kristi Himmelfartskollekten. Nogle mente, den måtte udgå, da den jo havde sin egen kollektedag. Men inden jeg fik sagt noget, spurgte Sudanmissionens medstifter og lægemissionær Brønnum: "Hvad tror I, Paulus ville sige til det?" Der blev derefter ikke talt mere om det. Jeg er vis på, at et "jøde først" i ingen måde vil skade nogen anden mission. Tværtimod vil det velsigne al anden mission i verden, der vil få ny kraft, fordi vi sammen går i Jesu spor.

Jesus er Israelsmission, fordi Gud ikke har forkastet sit folk. At det gennem tiderne kom til at hade ham er forståeligt. Men han har ikke af den grund forkastet Israel. Han er Israelsmission, han har stadig været hos sit folk og kaldt på det, og mange har hørt og modtaget ham, således at der nu dannes messianske menigheder, der tror på Jesus som Israels Messias – både i Israel og USA og andre steder.

Disse messianske jøder vil gerne samarbejde med ikke-jøder – og vi kan lære af dem. Ja, vi skal lære af dem, så vi bedre kan kende vore rødder, og samtidig kan vi hjælpe dem med at forkynde Jesus, således at evangeliet vender tilbage til det folk, hvorfra det kom. Derved ser vi hen til den dag, da hele Israel skal frelses og måske blive et missionsfolk.

Hverken vi eller de kan undvære Jesus!

Med hagekors på vielsesattesten

Axel Torm døde den 11. september 1997, 91 år gammel. Mindre end fem måneder senere døde hans hustru Ruth den 6. februar 1998, næsten 90 år gammel.

Ruth Torm blev født i Tyskland og kom allerede som 10-årig på besøg i Danmark som et såkaldt "berlinerbarn" efter Første Verdenskrig. Hun blev indlogeret hos en af søstrene til Frederik Torm. Disse besøg gentog sig de efterfølgende somre, således at Axel

og Ruth har leget sammen som børn, når familien Torm fx tog på sommerferie i sommerlandet.

Først i 1936 blev de gift, og her kom et kulturmøde af dimensioner i stand, som den ældste søn Erik Torm fortalte om i forbindelse med sin mors død. Ruth og

Fortsættes på side 6

Ruth og Axel Torm, marts 1997.

Moishe Rosen - fortsat fra s. 1

Det største jødemissionsselskab

Selv om Moishe Rosen opbyggede det største jødemissionsselskab i verden, havde han syn for de mindre og visioner om samarbejde med dem. Gennem Lausanne-rådet for jødemission (LCJE), som han var med til at stifte i 1980, har han vist det på talrige måder, hvilket jeg som international koordinator for LCJE kan bevidne.

Man kan have forskellige meninger om Jews for Jesus' arbejdsmetoder og ledelsesstil.

Men det er svært at komme uden om, at gennem Moishe Rosen og den organisation, som han stiftede, har tusindvis af

jøder hørt evangeliet og kommet til tro.

På forskellig måde er vi i Den Danske Israelsmission også blevet beriget gennem samværet med ham ved internationale konferencer og gennem hans utrættelige kald til os om at være med til at gøre Jesus kendt blandt hans folk.

Med hagekors på vielsesattesten - fortsat fra s. 5

Axel Torm blev nemlig borgerligt viet i Berlin efterfulgt af en kirkelig velsignelse. Vielsesattesten blev udfærdiget af nazitidens folk og påstemplet nazitidens symbol: hagekorset.

Billedet af Ruth og Axel Torm er taget den 8. marts 1997, sidste gang jeg mødte Axel Torm. Mit ærinde hos ham var at afhente første vognfuld af hans bøger, idet han ønskede, at jeg skulle arve hans bibliotek. Meningen var, at jeg så skulle komme igen et par uger senere og hente de resterende. Det sidste blev dog aflyst – og godt det samme! Han

ringede efter det første besøg og bad mig vente. De tomme reolhylder, som jeg havde efterladt ved mit første besøg, var åbenbart for meget for ham, han, som i et langt liv havde levet med sine bøger. At de ikke stod der til pynt, viser de mange understregninger og kommentarer, han skrev i bøgerne.

I september 1997 efter Axel Torms død hentede jeg resten af hans bøger.

Kai Kjær-Hansen

Bogen "Israelsmission og Israels Mission" kan rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat. Prisen er nedsat til kr. 100 plus porto. Bogen "Er du Kristus" er udsolgt.

Gamle og nye volontører

Hen over sommeren har Annette og Martin L. Jensen samt Lisbeth Olesen forladt Jaffo og Jonathan Thormann Nielsen samt Eva Jakobsen forladt Jerusalem. De første tre har arbejdet i Immanuelkirken, og de sidste to i Musalaha.

Jakob og Laura Højlund

Nye volontører i Immanuelkirken er Laura og Jakob Højlund. Lea Skov Pedersen skal være volontør på Caspari Center i Jerusalem.

Vi siger tak til de afgående og byder de nye volontører velkommen og ønsker dem alle Guds velsignelse.

Lea Skov Pedersen

Ebenezer-hjemmet

På sit møde i 2009 besluttede det internationale styre for Ebenezer-hjemmet i Haifa at overdrage det fulde ansvar for hjemmets ledelse til lokale kræfter.

Samtidig lovede de udenlandske partnere, at de fortsat vil støtte alderdomshjemmet økonomisk.

Beslutningen om en mere lokal ledelse af Ebenezer-hjemmet trådte i kraft i forbindelse med det internationale styremøde i maj måned 2010, hvor også en ny bestyrelse blev valgt.

Endvidere blev der nedsat en række udvalg, hvor andre lokale messianske jøder skal bidrage til den videre udvikling af Ebenezer-hjemmet og det diakonale arbejde blandt ældre messianske jøder i dag, hvor det er 34 år siden hjemmet blev indviet. Siden 1976 har udfordringerne ændret sig, og det har måden af løse dem på også. Flere messianske jøder med uddannelse inden for sundhed og socialforsorg er nu kommet med i ledelsen af hjemmet.

Den Danske Israelsmissions engagement er ændret på den måde, at vi i stedet for at være med i styret, nu sidder med i

det, som svarer til repræsentantskabet. Vores økonomiske forpligtelse er uændret, og det samme gælder vores ønske om at sende volontører til hjemmet.

bfs

Herdis Jakobsen i samtale med en af beboerne ved landsstyrets besøg i marts.

Nyheder - Bibelens troværdighed - arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL

... og vind flotte præmier i Selskab for Bibelsk Arkæologis 20 års jubilæumskampagne

Introduktionstilbud:
Årgang 2009 og 10 for 165 kr
(115 kr for unge under 26 år)

20 år

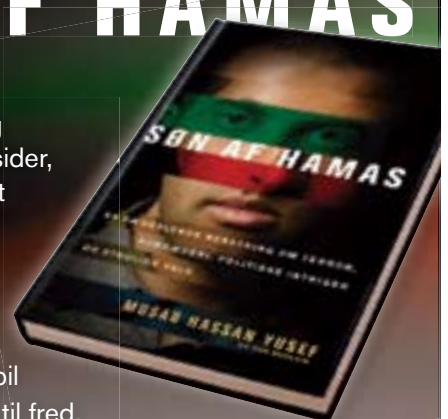
tilbud 165 kr

Se mere på • www.bibelskarkaeologi.dk eller skriv til • info@bibelskarkaeologi.dk

SØN AF HAMAS

Chokerende sandfærdig beretning om Hamas insider, der blev hemmelig agent for Israel.

Læs med, når han løfter sløret for hidtil ukendte hemmeligheder og derved sætter livet på spil for at vise verden en vej til fred.

312 SIDER · KR. 249,95

ProRex
Læs mere på: www.prorex.dk

imt Indre Missions Tidende
Prøv Indre Missions Tidende gratis i fire uger
Interviews Ugens prædiken Meninger Korte nyheder
Kontakt IMT tlf.: 82 27 13 35 eller Ing@imt.dk

Israel

Unitas Rejser er for både krop og sjæl. Vi tilbyder rejser, hvor oplevelsen af kultur og historie er i højsædet. Vi tilbyder rejser med dansk rejseleder, hvor alt er tilrettelagt, og rejser på egen hånd, hvor du selv sætter programmet.

Med dansk rejseleder >>>>

Tag med til de store bibelhistoriske steder. Besøg Betlehem og Jerusalem med Tempelpladsen, Grædemuren, Gravkirken og Via Dolorosa. Genezarth sø, Det Døde Hav, Golanhøjderne... På rejsen 1. okt. opleves også Jordan!

1. okt. 2010
Rejseledere
Pris

Mellemøstens vidundere **inkl. Jordan**, 10 dg
Birgitte Thyssen og Poul Møller Petersen
Kr. 16.595

9. okt. 2010
Rejseledere
Pris

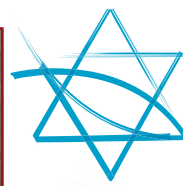
Det bibelske land (Kristeligt Dagblad læserrejse), 8 dg
Ida og Knud Jeppesen
Kr. 12.995

Kontakt os for flere oplysninger eller læs mere og bestil på www.unitasrejser.dk

www.unitasrejser.dk
87 231 240

Unitas Rejser

Mere end rejser

En Putzfrau på Caspari

Anne Marie

Af Anne Marie Dixen Burgdorf

Dette var mit første besøg og ophold i Israel. Som så mange andre, havde jeg ikke undgået, at høre utallige nyheder, af den ene eller anden art, om landet, uden dog selv nogensinde at have stiftet et nærmere bekendtskab til landet.

Jeg havde ikke super-mange forventninger med i rygsækken, da jeg kom hertil, da det hele skete meget pludseligt, så jeg ikke nåede, at tænke dybere over forventningerne til mit ophold i Det Hellige Land. Maj var en dejlig tid at ankomme på. Vejret var lunt og de steder der vandes var grønne, og smukke at se på.

Jeg arbejdede som volontør på Caspari Centret, som er et center for jødiske og bibelske

studier. Jeg skulle være der i to måneder da jeg havde fået en "overlappings-volontørstilling". Caspari var et spændende og anderledes sted at arbejde. Mit arbejde bestod hovedsagligt af, at passe receptionen, hvor folk

Støvet fra den travle Jaffa-gade gav Anne Marie ekstra meget at se til på kontoret på Caspari Center.

kunne ringe, eller de biblioteksbesøgende kunne henvende sig til mig. Ellers legede jeg "Putzfrau" og prøvede, at få stedet til at tage sig præsenteret ud – det kan være nok så slemt, med al den støv, der blev hvirvlet op fra den travle Jaffa-gade.

Min arbejdsuge gik fra søndag til torsdag, da vi skulle holde jødisk weekend. En normal arbejdsdag begyndte kl. 8.30 med

en morgensamling og andagt, og sluttede kl. 16.

Modtagelsen var ganske fantastisk, og de andre volontører var meget flinke til at tage mig rundt til de mest kendte seværdigheder her i Jerusalem. Der var jo meget at se, og hvert et lille sted emmede af historie og kultur. Jeg satte virkelig stor pris på det danske fællesskab, som vi havde her i Jerusalem. Det er dejligt, at kunne mødes med landsmænd, selv udenfor de danske grænser. Det er også dejligt, at have et åndeligt fællesskab, hvor der er plads til at dele alt, og hvor man frimodigt kan bringe op og nedture på banen.

Alt i alt var det bare skønt at være i Jerusalem. Der var ikke én dag der lignede den foregående, og bare det, at gå en tur ned igennem den gamle by, gav mig altid en kulturel oplevelse af dimensioner.

Bliv volontør...

Oplev et livsforandrende fællesskab med folk fra alle slags lande og kulturer - det er i ISRAEL, det sker! Du kan høre mere om dine muligheder for at rejse ud ved at ringe til volontørkoordinatør Lise Søndergaard på 26 744 229.

Kort Nyt

Fall Fuel 2010: Forsoning – ven med fjenden?

22.-23. oktober 2010 afholder Israelsmissionens Unge sin store efterårsweekend på LTC i Ødsted, hvor vi gerne vil se ALLE vore IU-medlemmer til en inspirerende weekend. Programmet ligger klar på hjemmesiden, og du kan tilmelde dig til unge@israel.dk.

Vandretur d. 14. august: "Hike for fred!"

Lokalforeningen IU-Århus arrangerer "Hike for fred!"; en vandretur fra Skanderborg til Århus, ca. 28 km. Mødested: Århus Banegård kl. 9.00 d. 14. august. Under vandreturen vil der være afsat tid til at du kan høre om Jesu vandreture i Israel. Se mere på ung.israel.dk.

MTP-volontører i Jerusalem i foråret 2011?

Se mere på vores hjemmeside www.ung.israel.dk og kontakt derefter vores volontørkoordinatør på iu@israel.dk.

RESTART d. 3.-4. september på Diakonhøjskolen i Højbjerg

Der afholdes Restart for hjemvendte volontører og Feel Israels-rejsende. Pris 100 kr. Vil du bearbejde dine rejseoplevelser sammen med andre, så tilmeld dig til Lise Søndergaard på iu@israel.dk.

Biblen og vore jødiske rødder - v. Peter Madsen: Yom Kippur - forsoningsdagen

På den tiende dag efter det jødiske nytår (også kendt med dets hebraiske navn; Rosh HaShanah) starter Yom Kippur d. 10. tishri. Denne jødiske helligdag går fra solnedgang d. 17. september til solnedgang d. 18. september 2010 – her er det ikke tilladt for jøder at arbejde.

Yom Kippur, også kaldt "Den Store Forsoningsdag", er påbudt det jødiske folk i Tredje Mosebog 23,26-32; og tidligere i bogen, i kapitel 16, kan du læse en meget dramatisk beskrivelse af, hvad der skete netop dén dag i Jerusalem på templets tid.

I de ti dage mellem nytår og Yom Kippur gør man bod og gør op med de mennesker, man har forurettet i årets løb. Tanken er, at mennesker ikke kan få tilgivelse af Gud, hvis man samtidig har

fjender eller uvenner på jorden.

Forsoningsdagen er for jøderne den alvorligste dag i hele året, og rigtig mange går på denne dag i synagogen. I den henseende minder det om vores juleaften, hvor "alle" går i kirke.

Dødssymboler og piskning

Når familien er i synagogen, er alt hvidt og mændene er iført deres hvide ligskjorter, som var de allerede døde i synden. I det gamle Polen kunne man endda se bodsudøvere piske sig selv udenfor indgangen til synagogen. De slog sig selv med piske

40 minus-ét-slag, som var den gamle synagogestraf for overtrædelser (se 2 Kor 11,24).

Der er altså masser af alvor forbundet med Yom Kippur. Det skal dog også siges, at der er glæde, tak og jubel forbundet med den frihed jøderne oplever i forbindelse med Yom Kippur. De håber på, at alle deres syndere er slettet fra Guds register, og jøderne er overbeviste om, at hvis de ikke

er helhjertede i deres forhold til Gud, vil de ikke blive tilgivet.

Må vi i IU bede om, at jøderne må få øjnene op for den sande forsoning ved Jesus Messias.

Må vi hjælpe dem til den eneste mulighed for sand forsoning.

Af Peter Madsen, ungdomssekretær

Israel og Palæstina border båd sammen!

Ild, sten, sved og tårer bliver brugt på en alternativ måde, når israelere og palæstinensere under store kraftanstrengelser går ombord i den ellers ukendte båd, der ligger ude i horisonten. Båden hedder "Musalaha" - navnet betyder forsoning.

I juni var der en konflikt kørende om Israels blokering af Gaza og især om de nødhjælpsbåde, som Israels hær bordede af frygt for indførsel af flere våben til den islamiske gruppe Hamas. Meget er der at sige om konflikten og frygten på begge sider af blokaden. Men det hele toppede i maj-juni og FN, Europa og verden så optagelser på YouTube og fra CNN, der viste vold, angreb, forsvar, had og frygt mellem israelere og palæstinensere.

Samtidig var jeg i træningscenteret i Århus. Jeg pustede og svedte. Pludselig mødte jeg én, som jeg har været bange for i lang tid og som har såret mig. Uforberedte mødte vi hinanden, snakkede og talte åbent om vores forestillinger om hinanden. Vi havde været ondsindede og fyldt af had og havde påført hinanden sår. Midt i træningscenteret tog vi sammen et skridt ind i forsoning. Et lille skridt skabt gennem simpel

kommunikation, men et skridt som er godt for mig, idet jeg nu ikke længere behøver at se den anden som fjenden. Jeg tog derfra glad og spændt som en lille skoledreng, der har lavet en opfindelse, der faktisk fungerer! Jeg startede en forsoningsproces og er glad, fordi det er dét, som IU vil her i 2010: forsoning.

Tag forsoning med i hverdagen

Med udgangspunkt i Musalahas

forsoningsarbejde i det konflikt-ramte Israel/PA - hvor fjendtlige israelere og palæstinensere mødes i et fællesskab med Jesus og forsones via ørkenture, samtaler, blafrende bål, sport og vilde lege - vil IU hjælpe mig og dig til at gå ud og tage Musalaha med dig i din hverdag. Mennesker i Israel/PA forsones. De lærer at være i den samme båd!

Derfor kan vi også forsones i Danmark! Kom i kontakt med din fjende

eller frygt og bliv forsonet med den eller det, du ikke troede du kunne. Forsoning har nu "bordet" mit liv, og jeg er taknemmelig for at forsoning er en mulighed for dig og mig i dag. Lad os støtte Musalaha med forbøn, økonomiske gaver og hvis du vil, så vælg at give din hjælp til forsonings-projektet i Danmark, i form af frivilligt arbejde indenfor Israelsmissionens Unge eller i vore lokalforeninger.

I Israelsmissionens Unge kan du blive en frivillig støtte, og kan via din tid og engagement sende hjælp til Musalaha i Israel/PA. Forsoning er samtidig ét af de vigtigste elementer i kristendommens historie og indhold, og vi føler os derfor taknemmelige fordi vi gennem Musalaha kan bringe Jesus videre til konfliktramte personer og forhold i Danmark.

Skriv på Facebook

Er du gået ombord i forsoningsbåden? Er du blevet forsonet med en uven/fjende, og hvordan skete det? Hvad følte du og hvordan var Gud til stede? Skriv din historie inde på IU's facebook-gruppe "Israelsmissionens Unge i Danmark - Tema: Forsoning.."

Passion del 5

Tag frygten ved hånden og trød ud

Af Marianne Leer

Frygt handler om de små tanker, der enten kan drive dig i en forkert retning eller standse dig fra at gå i den rigtige retning. Kan du afsætte 19 minutter til at arbejde en smule med din frygt?

Frygt kan forekomme på mange forskellige måder. Det kan være at du mangler modet til at sige ja til at blive lokalforeningsformand, selvom du ved du vil være god til opgaven? Det kan være at du siger ja til alle de opgaver, du bliver spurgt om, fordi du tror at de andre ellers ikke kan

lide dig, eller modet svigter i forhold til at handle på din passion, fordi du er sikker på at andre vil være bedre til opgaven?

Frygt vil du opleve, når du prøver nye områder af i dit liv. Også når du går efter at leve i din passion. Frygten kommer op på mange underfundige måder og det som er kendetegnet ved den er, at den vil begrænse dit liv - i hvert fald på lang sigt - fordi du ikke vil tage de nødvendige skridt for at opfylde din passion.

En måde at tage frygten i hånden på er, at gøre det stik modsatte af,

hvad du oplever frygten gør ved dig. Bliver du bange, når du skal kontakte vedkommende, som du gerne vil lave et interview med, så gør det alligevel. Mangler du modet til at sige ja til at blive lokalforeningsformand, så gør det alligevel.

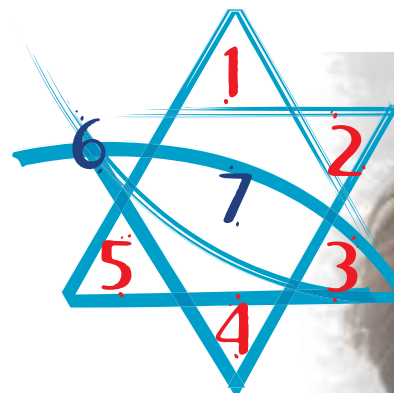
Når du kender din passion, kan du spille din frygt op ad den

F.eks. vil jeg gerne se dig komme til at blomstre, som den du er skabt til at være. Det er min passion. Når jeg oplever frygt - det kan være i forhold til at kontakte en journalist - stiller jeg mig selv to spørgsmål:

Hvad frygter jeg virkelig?
Hvis jeg ikke kontakter journalisten vil jeg så få mennesker i blomst?

Sagen er, at jeg frygter, at jeg vil snuble i ordene og journalisten vil synes jeg er underlig.

Hvis jeg ikke kontakter journalisten vil jeg fortryde det, fordi jeg ved, at jeg kan hjælpe en masse men-

nesker. Når jeg har været 100 % ærlig overfor mig selv, handler jeg og ringer til journalisten, selvom jeg frygter samtalen. Men det er ok.

Nu er det din tur til at blive 100 % ærlig overfor dig selv

Hvis du ikke handler vil din passion så forblive levende? Hvad er du virkelig bange for? Hvilken handling vil du gøre nu? *Just do it.* IU bliver mere ægte ved at du sætter dit fodaftryk.

Israelsmissionens Unge

Vigtige informationer

Israelsmissionens unge

Ydre Missions Hus
Nørregade 14
6070 Christiansfeld

Tlf. 7456 2233
www.ung.israel.dk

Ungdomssekretær

Peter Madsen (ansv. s. 7-8)
unge@israel.dk - Tlf. 3029 2075

Volontørkoordinator

Lise Søndergaard - iu@israel.dk
Personlig assistent
Tobias N. Olesen - PA@israel.dk

IU-formand:

Peter Bach Nikolajsen
peterbach30@hotmail.com

Eventkoordinator:

Heine H. Nielsen
event@israel.dk

Projekter:

- ✦ Meet The People
- ✦ Musalaha
- ✦ Studenterarbejde i KFS/IFES
- ✦ Jews For Jesus
- Giv en gave til IU**
På konto: 9743 0016529907